

eenvolgende leerjaren omvat, kan het bepaalde in den slotzin van het tweede lid van artikel 27 worden toegepast."

Artikel VIII.

1. Artikel LXIV § 2 der wet van 16 Februari 1923 (*Staatsblad* n°. 38) zooals die is gewijzigd bij de wet van 23 Juni 1923 (*Staatsblad* n°. 287) vervalt op 1 Juli 1924.

2. De Rijksvergoeding, bedoeld in de artikelen 56 en 97 der Lager-onderwijswet 1920, wordt over de dienstjaren 1924 tot en met 1929 berekend volgens de op 31 December 1923 geldende regelen, met dien verstande evenwel, dat daarbij buiten aanmerking blijven de onderwijzers, die te rekenen van 1 Juli 1924 in dienst treden boven het aantal, gesteld in artikel 28 dier wet, zooals dat artikel van 1 Juli 1924 tot en met 31 December 1929 wordt gelezen.

Artikel IX.

In artikel 203 der Lager-onderwijswet 1920 wordt in plaats van „1924” gelezen: „1929”.

Artikel X.

Deze wet treedt in werking op 1 Juli 1924.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

*De Minister van Onderwijs,
Kunsten en Wetenschappen,*

AANWIJZING VAN VERANDERINGEN, gedurende de beraadslaging in de Tweede Kamer der Staten-Generaal gebracht in het ontwerp van wet tot wijziging en aanvulling der Nijverheidsonderwijswet (Stuk n°. 11). (263)

De wijzigingen, aangebracht bij de tweede lezing, zijn opgenomen in Stuk n°. 12.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot heffing eener belasting
op rijwielen. (268)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Ook de ondergeteekende betreurt het, dat de invoering der rijwielbelasting noodig is geworden. Waar het echter niet mogelijk is, alleen door bezuiniging de begroting sluitend te maken, en dus tot verzwaring van lasten moet worden besloten, meent hij in een rijwielbelasting een heffing te hebben gevonden, die aan eenvoud in de toepassing een niet te verwaarloozen opbrengst paart, zonder een te zwaren druk op de bevolking te leggen.

Het bezwaar toch, dat zij in vele gevallen een zeer veelbarenden druk zou kunnen leggen op on- en minvermogens, is getemperd door de opneming eener bepaling, die toelaat aan gezinshoofden, die buiten de Rijksinkomstenbelasting vallen, in sommige gevallen een rijwielmerk kosteloos uit te reiken. In dezen tijd, nu ieder offers moet brengen, kan men bij de heffing van belastingen die lagen van de bevolking, die reeds worden ontzien ten gevolge van de voor de weinig bemiddelden gunstige tarieven der directe belastingen, niet opnieuw vrijstellen. Slechts wie deze belasting beschouwt geheel los van andere heffingen, zal zich kunnen opwerken tot het oordeel, dat zij onredelijk is.

De rijwielen zijn in 1919 uit de personeele belasting gelicht, omdat de belasting naar dien grondslag op groote schaal werd ontdoken en omdat een rijwiel een zoo algemeen gebruikt artikel was, dat het niet paste in het kader eener verteringsbelasting. Deze bezwaren verzetten zich ook thans tegen wederopneming in die belasting. De controle, zooals die is gedacht, is zoo eenvoudig, dat de ondergeteekende zich voorstelt, dat zij juist weinig ruimte voor ontduiking zal laten en weinig werk zal vorderen van de met het toezicht belaste ambtenaren. Met één oogopslag is waar te nemen, of een rijwiel van een merk is voorzien of niet; wie een rijwiel zonder merk berijdt, zal het aan zich zelf te wijten hebben, indien hij zich daardoor moeilijkheden op den hals haalt en niet over vexatie mogen klagen.

Met de leden, die zich vóór het ontwerp verklaren, is ook de ondergeteekende van oordeel, dat het niet aangaat, te zeggen, dat automobielen vrij uitgaan, waar deze — mede gelet op de talrijke opcenten, die op de personeele belasting worden geheven — reeds vrij zwaar zijn belast, al zal later, bij de voorstellen tot invoering eener belasting op weeldeverteringen, zijn te overwegen of deze belasting niet dient te worden verhoogd.

Artikelen.

Artikel 1, 4de lid. De vrijstelling zal beperkt blijven tot hoofden van gezinnen persoonlijk, zooals ten overvloede blijkt uit den tekst dezer bepaling en de strafbepaling van art. 5, tweede lid. Aangezien het kosteloos uit te reiken merk zal afwijken van het gewone, zal het mogelijk zijn, hierop toe te zien. Overigens zal de practijk moeten uitmaken of de bepaling in haar tegenwoordigen vorm voldoet, bij gebreke waarvan zij zal moeten worden ingetrokken.

Het niet samenvallen van het belastingjaar met dat der Rijksinkomstenbelasting zal inderdaad tot gevolg kunnen hebben, dat iemand gedurende een deel van een jaar gebruik maakt van een kosteloos rijwielmerk, terwijl hij in de Rijksinkomstenbelasting is aangeslagen. Evenzeer zal echter het omgekeerde voorkomen, in welk geval geen teruggaaf van belasting zal worden gegeven. Groot bezwaar is hierin niet gelegen.

Bij verhuizing zal de inspecteur over de nieuwe woonplaats van den aanvrager van het kosteloos merk zijn ambtgenoot over de vroegere woonplaats raadplegen, waardoor zal blijken of aanspraak bestaat op de uitreiking of niet.

Artikel 2. De moeilijkheden, die gevreesd worden, zullen zich slechts voordoen, indien iemand de wet overtreedt en derhalve uitsluitend aan eigen schuld zijn te wijten. Wie zorgt, dat het merk op zijn rijwiel zichtbaar is, zooals de wet eischt, zal niet licht worden aangehouden.

Wat de opmerking betreft, dat iemand, die zonder belastingmerk rijdt, zich aan straf kan onttrekken door af te stappen, indien hij een politiemans ziet, deze geldt slechts voor zoover hij zelf door den politiemans niet rijdende is gezien. Lang niet alle surveilleerende ambtenaren zyn geüniformeerd, zoodat de overtreders zijn noodlot wel niet zal ontgaan.

Artikel 4e. De vrijstelling is beperkt tot ambtenaren, die in uniform rijden, omdat dit wel steeds voor dienst zal geschieden. Werd een merk kosteloos uitgereikt, dan zou daar-